

24 Μαΐου 2014

“Το σκισμένο πέπλο” Νέα κυκλοφορία από τις εκδόσεις “ΕΝ ΠΛΩ” στα Βιβλιοπωλεία από 3 Ιουνίου!

[/ Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)

ΕΣΘΗΡ ΓΚΙΟΥΛΣΑΝ

Το σκιασμένο πέπλο

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕΤΑΣΤΡΟΦΗΣ
ΑΠΟ ΤΟ ΙΣΛΑΜ ΣΤΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟ

μετάφραση: Αρχιεπίσκοπος Κρήτης κ. Ειρηνάιος

Ἐν πλῶ

Μία αληθινή ιστορία μεταστροφής από το Ισλάμ στο Χριστιανισμό.

“Το σκισμένο πέπλο” της Εσθήρ Γκιουλσάν σε μετάφραση του Αρχιεπισκόπου Κρήτης κ. Ειρηναίου.

Η Εσθήρ Γκιουλσάν από το Πακιστάν, χτυπημένη από τυφοειδή πυρετό και καθηλωμένη σε αναπηρικό καρότσι, επιζητά την ίαση. Μεγαλωμένη σε «ορθόδοξο» μουσουλμανικό περιβάλλον, με πατέρα θρησκευτικό ηγέτη του Ισλάμ και πλούσιο γαιοκτήμονα, επειδώνει να «γνωρίσει» τον προφήτη του Κορανίου που υπήρξε και θεραπευτής: Τον Ιησού! Η θεραπεία της θα έρθει, αλλά τη μεταστροφή της στο Χριστιανισμό θα συνοδεύσουν η δίωξη από το οικογενειακό περιβάλλον, η φυλάκιση, οι απειλές για τη ζωή της και εμπειρίες στέρησης και θυσίας. Στο τέλος όμως πολλοί και πολλά θα αλλάξουν γύρω της...

Η ιστορία της Εσθήρ Γκιουλσάν είναι όντως συγκλονιστική. Δείχνει ότι ο Θεός δίνει την ευκαιρία της αποκάλυψης του προσώπου Του σε όλους. Το βιβλίο θέτει πολλούς απο εμάς ενώπιον των ευθυνών μας σχετικά με την υπόθεση «πίστη». Αφυπνίζει συνειδήσεις, ακρωτηριάζει την «εύκολη» χριστιανική ζωή. Προβάλλει ένα παράδειγμα θυσίας, αλλά και αληθινής χαράς...

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ: Ήταν τότε, από καθαρή απελπισία, που άρχισα να μιλάω στο Θεό: «Θέλω να πεθάνω», είπα. «Δε θέλω να ζω άλλο...». Δεν μπορώ να το εξηγήσω, αλλά ένιωσα ότι η προσευχή μου γινόταν εισακουστή. Ήταν σαν να είχε αφαιρεθεί ένα πέπλο ανάμεσα σε μένα και μια πηγή ειρήνης. «Τι φρικτή αμαρτία έχω διαπράξει, για να με αναγκάζεις να ζω έτσι;», έλεγα με λυγμούς. «Η μητέρα μου έφυγε μόλις γεννήθηκα, μετά με έκανες ανάπηρη, και τώρα πήρες τον πατέρα μου. Πες μου γιατί με τιμωρείς τόσο βαριά;». Η σιωπή ήταν τόσο βαθιά και ήρεμη που άκουγα το χτύπο της καρδιάς μου.

«Δε θα σ' αφήσω να πεθάνεις. Θα σε κρατήσω στη ζωή». Ήταν χαμηλή, απαλή φωνή σαν την ανάσα μιας αύρας που περνούσε από πάνω μου...

«Ποιος ο λόγος να με κρατάς στη ζωή;» απόρησα. «Είμαι ένα ράκος. Πήρες τον πατέρα μου και δε μου άφησες καμμία ελπίδα, τίποτα που να αξίζει να ζω».

Η φωνή ήρθε και πάλι, ζωηρή και χαμηλόφωνη: «Ποιος έδωσε μάτια στους τυφλούς, και ποιος έκανε καλά τους αρρώστους, και ποιος γιάτρεψε τους λεπρούς και ποιος ανάστησε τους νεκρούς; Είμαι ο Ιησούς, ο υιός της Μαρίας. Διάβασε για

μένα στο Κοράνι, στη Σούρα Μαριάμ»...

Δεν ξέρω πόσο διήρκησε αυτός ο διάλογος. Πέντε λεπτά; Μισή ώρα; Ξαφνικά ακούστηκε το κάλεσμα για την πρωινή προσευχή από το τζαμί και άνοιξα τα μάτια μου. Αργότερα σχεδόν έπεισα τον εαυτό μου ότι είχα ονειρευτεί...

Επί χρόνια διάβαζα με αφοσίωση το Ιερό Κοράνι και προσευχόμουν τακτικά, αλλά σταδιακά είχα χάσει κάθε ελπίδα ότι η κατάστασή μου θα άλλαζε. Τώρα, όμως, άρχισα να πιστεύω ότι αυτό που είχε γραφτεί για τον Ιησού ήταν αληθινό -ότι έκανε θαύματα, ότι ήταν ζωντανός- και ότι θα μπορούσε να με θεραπεύσει.

«Ω, Ιησού, γιε της Μαρίας, στο Ιερό Κοράνι λέει ότι ανέστησες νεκρούς και καθάρισες λεπρούς και έκανες θαύματα. Γιάτρεψε λοιπόν και μένα». Καθώς έλεγα αυτή την προσευχή οι ελπίδες μου δυνάμωναν. Ήταν παράξενο, γιατί στα χρόνια της μουσουλμανικής μου προσευχής δεν είχα νιώσει ποτέ βέβαιη ότι θα θεραπευόμουν. Πήρα τις χάντρες μου που είχα φέρει από τη Μέκκα και έκανα μια προσευχή Μπισμαλλάχ μετά από κάθε άλλη προσευχή και ύστερα πρόσθεσα μετά από κάθε προσευχή, «Ω, Ιησού, Υιέ της Μαριάμ, θεράπευσέ με».

Σταδιακά η προσευχή μου άλλαξε, μέχρι που, ανάμεσα στις ώρες της προσευχής, προσευχόμουν ξανά και ξανά σε κάθε χάντρα «Ω, Ιησού, Υιέ της Μαριάμ, θεράπευσέ με». Όσο προσευχόμουν, τόσο ελκυόμουν από αυτή τη σκοτεινή, δευτερεύουσα μορφή στο Ιερό Κοράνι, που είχε δύναμη που ο ίδιος ο Μωάμεθ δεν είχε αποκτήσει ποτέ. Πού ήταν γραμμένο ότι ο Μωάμεθ θεράπευε τους ασθενείς και ανάστανε τους νεκρούς;

«Μακάρι να μπορούσα να μιλήσω σε κάποιον», αναστέναξα, αλλά δεν υπήρχε κανείς. Έτσι συνέχισα να προσεύχομαι σε αυτόν τον προφήτη Ιησού, μέχρι να διαφωτιστώ περισσότερο.

Μέσα σε δυο ώρες από τότε που άκουσα την προσευχή «Πάτερ ήμῶν» είχα καταγράψει τα λόγια. Κάθε λέξη απαντούσε σε μια ανάγκη. Ήταν σαν να είχε γραφτεί ειδικά για μένα, και δεν είχα ιδέα ότι ήταν μια αγαπητή οικογενειακή προσευχή των Χριστιανών.

Άλλες φορές στη διάρκεια της ημέρας, έλεγα τα λόγια με τον μουσουλμανικό τρόπο, παίρνοντας τις χάντρες μου μία-μία και περνώντας τις από τα δάχτυλά μου, κλικ-κλικ-κλικ, και με κάθε κλικ έλεγα ολόκληρη την προσευχή. Έτσι

μπορούσα να προσεύχομαι όπου και όποτε ήθελα, μια και, σε κάποιον παρατηρητή φαινόταν ότι έκανα ναμάζ, τις μουσουλμανικές προσευχές.

Πρέπει να είπα αυτή την προσευχή χίλιες φορές τις επόμενες ημέρες, και κάθε φορά την έβρισκα και πιο εύκολη. Μου είχε δοθεί νέο λεξιλόγιο για να μιλάω στον Θεό. «Πάτερ ήμῶν», ω, αυτές ήταν λέξεις που με έκαναν να δω τον Θεό με άλλο μάτι. Ναι, ήταν το Υπέρτατο Ον, αλλά ήταν και ο πατέρας που είχα χάσει.

«Τι καλά που είσαι ο πατέρας μου», έλεγα μέσα από τα δάκρυά μου τη νύχτα, και ένιωθα την ανέκφραστη παρηγοριά της αγάπης να με διαπερνάει. Έφυγε ο παλιός φόβος ότι ο Θεός ήταν με κάποιο τρόπο θυμωμένος μαζί μου.

«Άγιασθήτω τό ὄνομά σου». Αυτό το καταλάβαινα, γιατί σαν Μουσουλμάννα είχα ανατραφεί να σέβομαι τα ιερά ονόματα του Αλλάχ που βρίσκονται στο Κοράνι. Οι Μουσουλμάνοι χρησιμοποιούν τα ονόματα του Αλλάχ με μεγάλο σεβασμό, προσθέτοντας μικρές λεκτικές μετάνοιες, όπως «Ευλογημένο να είναι το όνομά του». Τα ονόματα του Αλλάχ έχουν ακόμα και οπτική δύναμη στη μουσουλμανική φαντασία, μια και είναι μια από τις αυστηρά περιορισμένες μορφές διακόσμησης που επιτρέπονται στο τζαμί. Η διαφορά τώρα ήταν ότι είχα δει η ίδια κάτι από εκείνη τη φλεγόμενη αγιότητα.

«Έλθέτω ἡ βασιλεία σου, γενηθήτω τό θέλημά σου ὡς ἐν οὐρανῷ καί ἐπί τῆς γῆς». Τώρα έβλεπα ότι ο Χριστός δεν ήταν ένας φτωχός, δευτερεύων προφήτης, ήταν αιώνιος βασιλιάς, και θα ξαναερχόταν για να φέρει στη γη την ουράνιο βασιλεία, όπως και στον ουρανό.

«Τόν ἄρτον ἡμῶν τόν ἐπιούσιον δός ἡμῖν σήμερον». Ποτέ δεν είχα σκεφτεί να ζητήσω από τον Θεό ψωμί, μια και όλες μου οι επιθυμίες ικανοποιούνταν και με το παραπάνω, αλλά αυτό έδειχνε ότι ο Θεός νοιαζόταν για τις υλικές ανάγκες του πιστού και ήθελε να βασιζόμαστε πάνω του για αυτές σαν σε πατέρα.

«Καί ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καί ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν». Συγχώρηση; Οι προσευχές του Μουσουλμάνου διακατέχονται από το άγχος για συγχώρηση. Η εικόνα που έχει είναι ενός Θεού που τιμωρεί τους ίδιους του τους πιστούς όσο και αυτόν που διαπράττει το κακό, ή τον άπιστο. Είχα αρχίσει ακόμα και να νιώθω βέβαιη ότι είχα διαπράξει κάποια φοβερή αμαρτία, για να τιμωρούμαι με την αρρώστια μου και την απώλεια των γονιών μου. Το μόνο πεδίο ελπίδας ήταν να εκπληρώνεις με ακριβή και σχολαστική λεπτομέρεια τις απαραίτητες προσευχές στη διάρκεια της ημέρας, να κάνεις το προσκύνημα Χάτζι για μια κάποια ανταμοιβή, και παράλληλα να εκτελείς τους άλλους τέσσερις Πυλώνες του Ισλάμ.

Εδώ όμως δεν υπήρχε καμία αναφορά για τελετουργικό καθαρισμό, μόνο η βεβαιότητα ότι για να συγχωρηθεί η αμαρτία θα πρέπει να την αναγνωρίσεις ενώπιον του Θεού, και ότι αυτός που ποθεί τη συγχώρηση θα πρέπει να συγχωρεί τους άλλους. Με όλη μου την αψεγάδιαστη θρησκευτική ανατροφή δεν είχα γνωρίσει ποτέ πριν τέτοιες ακλόνητες αλήθειες.

«Καί μή εἰσενέγκης ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλά ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπό τοῦ πονηροῦ...». Αυτό το προσευχόμουν γιατί μου έδινε τη δύναμη να παραμένω πιστή στο όραμα του Ιησού. Μόνο αυτός μπορούσε να με σώσει από το τράβηγμα πίσω στην ασφάλεια του Ισλάμ, που ερχόταν όλο και δυνατότερο από την οικογένειά μου.

«Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καί ἡ δύναμις καί ἡ δόξα, εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν». Τα μεγαλοπρεπή αυτά λόγια ήταν απλά αλλά είχαν δύναμη. Είχα δει αυτή τη δόξα και με είχε αλλάξει για πάντα.

Προσπάθησα να μείνω ήρεμη και να σκεφτώ. Για πόσο θα έμενα εδώ; Τι έγκλημα θα μου καταλόγιζαν; Ήταν έγκλημα να είσαι Χριστιανός; Σύμφωνα με το Σύνταγμα το να είσαι μέλος μειονότητας σίγουρα δεν ήταν έγκλημα. Σύμφωνα με τον μουσουλμανικό νόμο, όμως, ήμουν ένοχη για το μεγαλύτερο παράπτωμα και για την οικογένειά μου είχα εκπέσει στην κατώτατη κοινωνική τάξη.

Αυτή η σκέψη μού θύμιζε την υπόσχεση της Άνις να με βρει. Σίγουρα θα ερχόταν σύντομα. Ύστερα το μάτι μου έπεσε στην τσάντα μου. Από κάποιου είδους οίκτο δεν μου την είχαν πάρει. Μέσα ήταν η Βίβλος μου, μαζί με λίγα καθαρά ρούχα - ασύγκριτοι θησαυροί μέσα σε εκείνο το μέρος.

Κοίταξα γύρω μου πιο προσεκτικά. Πού θα ξεκουραζόμουν στο μέρος αυτό; Το δωμάτιο ήταν περίπου είκοσι πέντε μέτρα μήκος, με τρία ή τέσσερα παράπλευρα

δωμάτια που είχαν σιδερένια κρεβάτια, σκεπασμένα με σκούρες κουβέρτες. Ήταν για τα κρύα ρεύματα του νυχτερινού αέρα από τα Ιμαλάια, που έμπαιναν από την πύλη με τα κάγκελα. Μια ματιά όμως με έπεισε ότι δεν θα κοιμόμουν εκεί. Τα δωμάτια ήταν πολύ σκοτεινά, δεν αερίζονταν και δεν είχαν παράθυρα, σαν τάφοι. Και δεν είχα την παραμικρή επιθυμία να με φάνε οι ένοικοι εκείνων των κουβερτών. Έξω στο κρύο, σκληρό, βρώμικο πάτωμα οι άλλες γυναίκες τυλίγονταν εντελώς με σεντόνια και ξάπλωναν πάνω στα βρώμικα χαλάκια. Τυλιγμένη με όσο περισσότερα ενδύματα μπορούσα έμεινα ξύπνια όλη τη νύχτα, κοιτώντας νυσταγμένα από τα κάγκελα της φυλακής τον καθαρό βραδινό ουρανό, με το φεγγάρι και τα αστέρια του.

Η υγιεινή ήταν ένα πρόβλημα που με απασχολούσε συνεχώς, όπως και τις άλλες γυναίκες. Μια άκρως δυσάρεστη οσμή στο δωμάτιο μαρτυρούσε την ύπαρξη τουαλέτας αλλά δεν είχε τρεχούμενο νερό και δεν υπήρχαν σωστές εγκαταστάσεις για μπάνιο. Ανάμεσά μας μόνο μια μούτκα, μια στάμνα για όλη τη μέρα, και για να πλυνόμαστε και για να πίνουμε. Κάθε πρωί τη γέμιζε ο νερουλάς. Είχε στερεωμένη με αλυσίδα μια κούπα, υπήρχαν και δυο ποτήρια για να πίνουμε, και μια λόθα, για την ιεροτελεστία της νύψης. Ποτέ δεν είδα καμία να τη χρησιμοποιεί γι' αυτό τον σκοπό όσο καιρό έμεινα εκεί. Η προσευχή ήταν πολύ μακριά από τη θύμησή τους. Τρεις φορές τη μέρα ένας φύλακας έφερνε κάτι που θύμιζε φαγητό – τσάι και παξιμάδι για πρωινό, και για τα άλλα γεύματα, αραιές φακές, μισοψημένες αραβικές πίτες και καμιά φορά άνοστες μελιτζάνες. Η θέα αυτών των τροφών – που στο σπίτι μας δεν θα τις δίναμε ούτε στους ζητιάνους – έκανε τις κρατούμενες να εξαγριώνονται τόσο πολύ, που κάποιες φορές πετούσαν το τσάι στον φύλακα, και άρχιζαν να βρίζουν αυτόν και τον μάγειρα και την αστυνομία και τα δικαστήρια και η μία την άλλη με λεξιλόγια που με έκαναν να κλείνω τα αυτιά.

Από την πύλη με τα κάγκελα μπορούσαμε να βλέπουμε από απόσταση μέλη της οικογένειας των κρατουμένων, ή φίλους τους, που τους έφερναν κεράσματα. Η πύλη τότε άνοιγε και μια ή δύο κρατούμενες οδηγούνταν έξω στο δωμάτιο των επισκεπτών για λίγο, και επέστρεφαν με προμήθειες που έκαναν τη ζωή πιο υποφερτή – καθαρά σεντόνια, φαγητό. Σύντομα έβλεπα να κυκλοφορούν γλυκό ρύζι και πιλάφι και κομμάτια κοτόπουλο, αλλά τίποτα δεν ερχόταν προς το μέρος μου.

Κανένας δεν έδειξε το παραμικρό ενδιαφέρον για την παρουσία μου, ή την οποιαδήποτε επιθυμία να με κατηγορήσει για κάποιο παράπτωμα. Έμαθα, όμως, ότι αυτή ήταν μόνο προσωρινή φυλακή, για όσους περίμεναν τη δίκη τους. Πόσο να άντεχε κάποιος εδώ χωρίς δίκη;

«Γιατί είμαι εδώ;», ρώτησα την ηλικιωμένη επιστάτρια.

«Δεν ξέρω γιατί. Έτσι με διέταξε ο γενικός επιστάτης», είπε αδιάφορα η γυναίκα. «Εγώ απλά εκτελούσα εντολές».

Από μια από τις πτέρυγες της φυλακής, στην πλευρά των ανδρών, άκουγα τις κραυγές όσων έδερναν με βαναυσότητα. Άκουσα από τις άλλες γυναίκες – κάποιες από τις οποίες φαινόταν ότι είχαν διασυνδέσεις με συμμορίες στην πόλη– ότι αυτό γινόταν για να αποσπάσουν πολύτιμες ομολογίες προκειμένου να κάνουν ολοκληρωμένες καταγγελίες. Έμαθα επίσης ότι ήταν πιθανό να ξυλοκοπηθούν και γυναίκες – από γυναίκες– για τον ίδιο σκοπό. Έτσι περίμενα, και αναρωτιόμουν αν θα είχα τέτοια τύχη.

Την πρώτη εβδομάδα δεν μπορούσα ούτε να κοιμηθώ καλά πάνω στο σκληρό πάτωμα, ούτε να φάω το φαγητό της φυλακής. Μόνο η μυρωδιά της σούπας με έκανε να χάσω την όποια όρεξη είχα. Δεν μου άρεσε η βρωμιά, οι ψείρες, οι μυρωδιές, ή, στην αρχή, η παρέα. Όμως, όταν ριχνόμουν στα κύματα της αμφιβολίας, στη φουσκοθαλασσιά του φόβου, διάβαζα ένα κομμάτι από την πολυαγαπημένη μου Βίβλο – και τότε έβρισκα ότι ο κόσμος σιγά-σιγά γινόταν και πάλι όπως έπρεπε να είναι και η ειρήνη άρχιζε να κυλάει σαν ποτάμι. Διάβασα για τον Πέτρο και τον Ιωάννη στη φυλακή στις Πράξεις 12,6-8. Σκέφτηκα ότι και γι' αυτούς θα ήταν σοκ να αντιμετωπίζονται σαν κοινοί εγκληματίες όσο ήταν και για μένα. Αλλά εκείνοι υμνούσαν και δοξολογούσαν. Και ο απόστολος Παύλος, γράφοντας από τη φυλακή, έλεγε: «Σε όλα να ευχαριστείτε». Εντάξει λοιπόν, τότε και γω θα ευχαριστούσα για το ότι μπορούσα να παρουσιάσω τον Θεό σε παρόμοιες συνθήκες.

Στην αρχή, καθώς χρησιμοποιούσα μια βεβιασμένη νωχέλεια για να αναλογίζομαι τον λόγο του Θεού, προσπάθησα να αποστασιοποιηθώ από τις συγκρατούμενές μου. Μου ήταν φανερό ότι οι περισσότερες ήταν εγκληματίες που αγαπούσαν το κακό, μέλη συμμοριών και τα αποβράσματα της πόλης, κλέφτρες, απαγωγείς και μια δολοφόνος από την επαρχία των βορειοδυτικών συνόρων, που είχε σκοτώσει τον σύζυγό της. Αυτή η υπερηφάνεια! Αυτή η φυλακή θα ήταν η τέλεια θεραπεία της.

Η υπομονετική σιωπή μου, όσο στρεφόμουν στο βιβλίο μου, αύξησε τον σεβασμό και την περιέργειά τους για μένα. Ήμουν ένα αίνιγμα, που τελικά θα έπρεπε να δώσει τις εξηγήσεις του.

«Τι είναι αυτό που διαβάζεις με τόσο ενδιαφέρον;». Σήκωσα το βλέμμα μου και είδα αυτή που είχε μιλήσει, μια νεαρή γυναίκα με στραπατσαρισμένο πρόσωπο που πάνω του είχαν χαραχτεί όλα τα κακά. «Διαβάζεις αυτό το βιβλίο μέρες τώρα και

σε μας δεν δίνεις σημασία. Τι λέει;».

«Θέλεις στ' αλήθεια να μάθεις τι λέει αυτό το βιβλίο;».

«Ναι. Οτιδήποτε για να περάσει η ώρα σε αυτή την κόλαση», είπε η γυναίκα, που το όνομά της από ό,τι συμπεράνα ήταν Καλσούν. Οι υπόλοιπες γυναίκες σταμάτησαν το κουτσομπολιό τους για να ακούσουν τη συνομιλία μας.

Έτσι λοιπόν άρχισα να μιλάω σε αυτές τις γυναίκες για Αυτόν. Κράτησα το βιβλίο ψηλά, «Αυτό είναι καθρέφτης».

«Πώς είναι καθρέφτης; Εγώ νομίζω ότι είναι βιβλίο». Μια άλλη γυναίκα, την οποία ήξερα με το όνομα Χατούν, κοίταξε τις φίλες της για να μαζέψει υποστήριξη γι' αυτή την ιδέα.

«Λοιπόν, είναι βιβλίο που είναι και καθρέφτης, γιατί εδώ μέσα βλέπουμε τον εαυτό μας όπως εμφανιζόμαστε στον Θεό που είναι ο κριτής όλων των ανθρώπων».

«Δεν είναι και πολύ ωραίο αυτό που δείχνει ο καθρέφτης σου», είπε μια από τις γυναίκες γελώντας σκληρά.

«Έχεις δίκιο», είπα. «Αυτό το βιβλίο μάς δείχνει τα πράγματα που κάνουμε και τα αποκαλεί "αμαρτία". Οι αμαρτίες μας δεν είναι καλές για να τις βλέπει ούτε ο Θεός ούτε ο άνθρωπος. Ο άνθρωπος καταδικάζει τις αμαρτίες μας και θα μας τιμωρήσει γι' αυτό που έχουμε κάνει. Ο Θεός όμως είναι άγιος και πρέπει να μας καταδικάσει ακόμα περισσότερο γι' αυτό που έχουμε κάνει. Η αμαρτία δεν ευχαριστεί τον Θεό. Τον προσβάλλει. Πρέπει να τιμωρήσει την αμαρτία με τον θάνατο».

Είχα όλη την προσοχή αυτών των άμοιρων γυναικών, που περίμεναν την τιμωρία τους. Συνέχισα: «Θα σκεφτείτε "τότε δεν υπάρχει σωτηρία για μας. Πρέπει να υπομείνουμε την τιμωρία μας". Ο καθρέφτης όμως μας δείχνει ότι ο Θεός έχει δύο τρόπους να αντιμετωπίσει την αμαρτία μας. Ο ένας τρόπος οδηγεί στον θάνατο, ο άλλος οδηγεί στη ζωή, και εμείς μπορούμε να διαλέξουμε ποιο δρόμο θα πάρουμε».

Υπήρξε μια ταραγμένη ησυχία, που την έσπασε η Καλσούν, που ρώτησε: «Και πώς τα κάνει όλα αυτά ο καθρέφτης;».

«Μας δείχνει ότι ο ίδιος ο Θεός έχει παραχωρήσει έναν τρόπο να μας συγχωρεί τις αμαρτίες. Ο ίδιος μας καλεί τους αμαρτωλούς να έρθουμε κοντά του με την αμαρτία μας για να συγχωρηθεί. Αυτό το βιβλίο μας λέει: "Δεϋτε προς με πάντες οί κοπιώντες καί πεφορτισμένοι, κάγώ ἀναπαύσω ὑμᾶς" (Ματθ. 11,27-30)».

Η αντίδραση σε αυτό με εξέπληξε. Είχαν παρακολουθήσει την επιχειρηματολογία μου με προσοχή. Μια γυναίκα είπε: «Δεν μπορούμε να αρνηθούμε ότι μας βαραίνει η αμαρτία. Γι' αυτό βρισκόμαστε εδώ. Κανείς δεν μπορεί να πάρει αυτό που έχουμε κάνει».

Της εξήγησα το δόγμα της συγχώρησης όπως περιγραφόταν στο κατά Ιωάννην 1,8-9: «Εάν εξομολογούμαστε τις αμαρτίες μας είναι πιστός και δίκαιος και μας συγχωρεί τις αμαρτίες και μας καθαίρει από κάθε αδικία».

Πολλές συγκινήθηκαν πάρα πολύ με αυτό. Δάκρυα πρόβαλαν από τα μάτια τους. Μου ζήτησαν να τους διδάξω περισσότερο. Έτσι κανονίσαμε κάθε πρωί να κάνω μελέτη της Βίβλου με μια ομάδα από αυτές.

Πολύ σύντομα είδα να επιτελείται πάνω τους μια αλλαγή, που έλαμπε μέσα από τα ακάθαρτα πέπλα τους. Δεν είχαν απλά μοιραστεί το κοτόπουλο και το πιλάφι τους μαζί μου, ή ότι είχα ένα καθαρό σεντόνι να τυλιχτώ στον ύπνο μου. Το καλύτερο αποτέλεσμα ήταν ότι επτά από τις γυναίκες ομολόγησαν τις αμαρτίες τους στον Θεό, και ομολόγησαν την ενοχή τους για πράγματα που είχαν αρνηθεί στις αρχές, ανάμεσά τους και η φόνισσα από την επαρχία των βορειοδυτικών συνόρων και δύο κλέφτρες. Με διαβεβαίωσαν ότι ποτέ ξανά δεν θα διέπρατταν εγκλήματα. «Αυτό είναι το έργο που ήρθες να επιτελέσεις στη φυλακή», είπα στον εαυτό μου, καθώς οι μήνες διαδέχονταν, έτσι κοπιαστικά, ο ένας τον άλλον.

Έβλεπα ότι είχε αρχίσει να θυμώνει. Έσπευσα να συμπληρώσω, «Αδυνατώ να σταματήσω να πηγαίνω στην εκκλησία, γιατί είναι ο οίκος του Θεού. Η Νύμφη ετοιμάζεται και ο Γαμπρός έρχεται. “Όποιος όμως με απαρνηθεί στους ανθρώπους, θα τον απαρνηθώ και γω μπροστά στον ουράνιο Πατέρα μου” (Ματθ. 10,33)».

Σηκώθηκε από την καρέκλα. Μου πέταξε τη Βίβλο. «Πριν την ανατολή του ήλιου να φύγεις απ' το σπίτι μου. Δεν θέλω να σε ξαναδώ».

Η παγίδα του είχε αποκαλυφθεί. Είχε τριπλαστεί μπροστά μου, μα ήταν άδεια. Το θύμα είχε δραπετεύσει.

Κανείς δεν με ξαναπλησίασε εκείνο το βράδυ. Ξάπλωσα με βαριά καρδιά. Το επόμενο πρωί υπήρχε θυμός διάχυτος στην ατμόσφαιρα. Η νύφη μου δεν μου απηύθυνε ούτε μία λέξη. Ο αδελφός μου δεν φαινόταν πουθενά. Από την Άνις και τον άνδρα της ούτε λέξη. Η υπηρέτρια απλά άφησε το πρωινό και βγήκε ήσυχα έξω.

Με στενοχώρια γέμισα την τσάντα μου με τέσσερα-πέντε φορέματα που μου είχε

φτιάξει η Άνις. Το φίνα ρούχα που μου είχε δώσει ο Σάχης Αλίμ τα άφησα, γιατί είχε πει: «Μην πάρεις τίποτα έξω από αυτό το σπίτι».

Η βαλίτσα μου ήταν στον διάδρομο και πήγαινα να την πάρω όταν είδα να έρχεται ο Σάχης Σαφντάρ. Είχα να τον δω από τότε που έφυγα από το Τζανγκ, αλλά τα λόγια της χαρούμενης αναγνώρισης έσβησαν στα χείλη μου όταν είδα το πρόσωπό του και αυτό που κρατούσε. Ήταν όπλο.

Με πήρε από τον καρπό και με τράβηξε κάτω, στο υπόγειο του σπιτιού. «Κάτσε εδώ και μην κουνηθείς!», με διέταξε. Υπάκουσα. Ο Σάχης Σαφντάρ, αν ερεθιζόταν, μπορούσε να γίνει άγριος. Πήγε να φωνάξει τον Σάχη Αλίμ. Στο σπίτι υπήρχε νεκρική σιγή, το άρωμα του φόβου.

Οι αδελφοί μου ήρθαν κάτω, τα πρόσωπά τους ήταν σκληρά και άκαμπτα. Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά, τα πόδια μου τα ένιωθα σαν καλαμάκια, εξακολούθησα όμως να κάθομαι σε ένα καναπέ, και προσπάθησα να παραμείνω ήρεμη.

Οι αδελφοί μου κάθισαν απέναντί μου από την άλλη πλευρά του τραπεζιού. Προσπάθησα να κοιτάξω τα γεμάτα μίσος μάτια τους, αλλά κοιτούσαν προς τα μέσα, σαν να μην αντιλαμβάνονταν τη ματιά μου. Ο Σάχης Σαφντάρ έδωσε το όπλο στον Σάχη Αλίμ. «Βάλε τέλος σ' αυτή την κατάρα που βρήκε την οικογένεια!», είπε μέσα από τα δόντια του.

Ο Σάχης Αλίμ άρπαξε το χερούλι της διπλόκανης караμπίνας και με αργές κινήσεις το έστρεψε στο κεφάλι μου. Με ήσυχη απόγνωση είπε: «Γιατί θέλεις να πεθάνεις; Το μόνο που πρέπει να κάνεις είναι να πεις ότι δεν δέχεσαι πια τον Ιησού ως τον Υιό του Θεού, και ότι θα σταματήσεις να πηγαίνεις στην εκκλησία. Τότε η ζωή θα σου χαριστεί, μια και δε θα σε πυροβολήσω». Το πρόσωπό του έμοιαζε αποτραβηγμένο και καταπονημένο κάτω από το φως του φεγγίτη και είδα σε τι τρομερή πίεση βρισκόταν – η αγάπη για μένα μαχόταν την αγάπη για όσα είχε διδαχθεί από τον πατέρα μου.

Και για μένα ήταν μια φρικτή στιγμή. Είχα μάθει να φέρομαι στους αδελφούς μου με τον μεγαλύτερο σεβασμό, όπως όλα τα κορίτσια στο Ισλάμ. Ποτέ δεν τους είχα φέρει αντίρρηση μέχρι που ήρθε ο Χριστός στη ζωή μου, και είχα προσπαθήσει να μην τους μιλήσω ποτέ με αγένεια, ξέροντας ότι θα μπορούσα να βασιστώ στην αγάπη και την υπόληψή τους, και στην προστασία τους, αν ποτέ χρειαζόταν. Και σε αυτή την περίπτωση ο πατέρας μου τους είχε αναθέσει την ιερή υποχρέωση να με φροντίζουν, αλλά σίγουρα ποτέ δεν είχε φανταστεί μια τέτοια κρίση. Τους έκοβα στα δύο με τις συγκρούσεις αγάπης και καθήκοντος. Όμως έπρεπε να συνεχίσω. Δεν μπορούσα να γυρίσω πίσω, όχι τώρα. «Μπορείς να εγγυηθείς ότι αν

δεν με πυροβολήσεις, δεν θα πεθάνω; Το γράφει στο Κοράνι ότι όταν ένας άνθρωπος γεννηθεί πρέπει να πεθάνει. Έλα λοιπόν, πυροβόλησε. Δεν με νοιάζει να πεθάνω στο όνομα του Χριστού. Στη Βίβλο μου γράφει: “Εκείνος που πιστεύει σε μένα, κι αν πεθάνει, θα ζήσει” (Ιω. 11,26)».

Το όπλο τρεμόπαιξε και έπεσε.

Στην ησυχία μίλησε ο Σάχης Σαφντάρ. «Δεν θέλεις να σκοτώσεις αυτή τη Χριστιανή και να κατηγορηθείς. Ήδη μας είναι κατάρρα. Πέταξέ την έξω».

Με έσπρωξαν μπροστά τους και ανέβηκα τη σκάλα. Στο χωλ πήρα την τσάντα μου και βγήκα έξω από την πόρτα. Οι αδελφοί μου με κουρασμένο βήμα γύρισαν μέσα στο σπίτι.

«Κανένα όπλο που κατασκευάστηκε εναντίον σας δεν θα ευοδωθεί». Ήξερα πού το είχα διαβάσει αυτό το χωρίο (Ησ. 54,17) αλλά δεν ήξερα ότι θα είχε τόσο δίκιο.

Πηγή: synodoiporia.blogspot.gr